

zijn zoo de reserve niet bestond, wijl dan het gemiddelde aantal dagen dat alle betrokken arbeiders werken, geringer zou zijn dan nu. En toch moeten de arbeiders van den 2e en 3e ban, zoo het over de voor hem te geringe looneischen tot staking komt, mee staken. Wel een heerlijke rol, hen ook door de syndicalisten toebedeeld. Buiten den eisch terzake de haven reserve, hadden de arbeiders ook nog een kleinen eisch, van f 1.75 voor verzuim, en het was alweer Posthuma van de Federatie, die, hoewel erkennend de rechtmatigheid van dezen eisch, de arbeiders tegenwerkte door hen te wijzen op de complicaties, die bij een volhouden van dezen eisch zich zouden voordoen. Dat wil in goed hollandsch zeggen: laat dezen eisch nu varen, want anders moet de reserve, het werk door julie neergelegd, nog uitvoeren en bij weigering om dit te doen mogelijke opheffing der reserve.

Zoo de lezer merkt is de havenreserve een prachtig wapen in handen der betrokken kapitalisten, tegen de strijdende arbeiders.

Behalve in de havenreserve bezitten de patroons ook nog een ander wapen tegen de arbeiders en wel de loonraad. Door middel van dit completereend orgaan propageeren de patroons niet alleen hunne ideeën over de harmonie der klassen en proberen zij deze ook met behulp der vakorganisaties te realiseren, maar wordt er ook over de noodig geoordeelde verbeteringen van het collectief contract tijdens zijn ganschen duur geparlementeerd, waardoor mogelijke storing van het bedrijf wordt verminderd.

Wat wij nu tot onzen spijt waarnemen is het feit, dat, waar de betekenis van havenreserve en loonraad zoo duidelijk blijkt, ook niet de Federatie en behalve deze ook niet de in de haven bestaande comitees van actie de eenigst mogelijke parolen hebben uitgegeven: „Weg met de havenreserve“ en „geen zitting nemen in den loonraad“; omdat deze beide den open strijd om de macht belemmeren.

Zoo de lezer uit deze critische bespreking merkt, zou er voor de Tribune nog een andere taak geweest zijn, dan de syndicalisten onder alle omstandigheden na te loopen. Maar de Tribune, het fiere blad, bang voor het verlies van abonnee's en kiezers onder de syndicalisten bevatte onlangs een artikel: Komiek, waarin zij de arbeiders die directe actie hadden gepleegd geniepig aanviel en van zich aftrapte, om Bouman, Posthuma c.s. in de armen te vallen. De oorzaken waardoor de arbeiders in beweging waren gekomen in het havenbedrijf in Rotterdam en Amsterdam, daarvan zei de Tribune niets. Geen woord over de infame havenreserve! Deze valsche en sluikse manier van doen, die de Tribune zoozeer eigen is als het gaat over problemen van internationale politiek, wordt ook toegepast in het belang der fondsen van de syndicalistische havenarbeiders. En dat heet nu een communistisch blad.

E. K.

De waarheid.

In „Recht voor allen“, het orgaan van de S.P., beklaagt de heer Kolthek zich over den heer Oudegeest, die in „la Bataille“ het blad van het fransche N.A.S. een artikel schreef ter verheerlijking van het N.V.V.

De heer Oudegeest schrijft volgens Kolthek zóó dat het N.A.S. in de verdrukking komt.

Sedert een jaar neigt het N.A.S. naar het parlementarisme, door een contact met de S.P. schrijft Oudegeest.

Formeel is dit onwaar.

Maar dat het N.A.S. thans in reformistische banen gaat is wel waar!

Het Fransche N.A.S. zal dit ten eerste toejuichen, want de heer Jouhoux, de zaakwaarnemer van het fransche imperialisme gedurende den oorlog, die onlangs de groote meerderheid op het congres van het fransche N.A.S. achter zich leek te hebben, is van den zelfden Oudengeest doordrongen als de Lansinks die het N.A.S. leiden.

De heer Kolthek zelf reformist in hart en nieren, gelooft waarschijnlijk zelf niet dat het N.A.S. principieel verschilt van het N.V.V. Maar dit inzicht heeft de heer Kolthek niet of zwijgt als leider van de S.P., aangezien bij het N.A.S. ten eerste noodig heeft als recruitersgebied voor zijn S.P.

Want wanneer de heer Kolthek in het bewuste stukje ook eenige tranen plengt over de verheerlijking van de wet-Aalberse betreffende den achturendag door Oudegeest, dan vergeet de heer Kolthek te vertellen, dat het N.A.S. samen met het N.V.V. zich in den vorm van een adres aan de Tweede Kamer, principieel zich hebben geplaatst op den bodem van de wet-Aalberse, door de strekking van de wet toe te juichen, die een uitzonderingswet is en niet den achturendag als regel stelt.

Slapper kon het N.A.S. al moeilijk optreden.

De heer Oudegeest, te oordeelen naar het beklag in „Recht voor allen“ heeft gemeten met een historischen maatstaf meer gelijk dan Kolthek. Op den geest komt het aan en niet op de letter. De oude geest van het reformisme zit voor bij het fransche N.A.S. dat eigenlijk modern is, zoowel als bij het Hollandsche N.A.S.

Kautsky en de wereld-revolutie.

De heer wiens naam wij in den titel van dit stukje hebben genoemd, schreef weer een dik boek over kommunisme en terrorisme.

De geheele burgerlijke pers in Duitschland heeft er zeer van gesmuld; de sociaal patriotten verwijzen naar dit standaardwerk.

De heer Bongers in de „Socialistische Gids“ en de heer de Roode in „Het Volk“ zijn vol lof. Het kan niet onze bedoeling zijn dit werk hier in vollen omvang te behandelen. Wij nemen hier slechts een paar zinnen uit het werk. Kautsky zegt: (pag. 147)

„De hoofdtak van de predikers der wereld-revolutie in Russischen zin is, de ontketening van den broederstrijd tusschen de proletariërs.“

Dat zulke onzin is gevloeid uit de pen van Kautsky behoeft niemand te verwonderen.

De man is blijkbaar blind, doof en stom voor de feiten die zich sinds 1914 hebben voltrokken in de officieele arbeiderspartijen.

De corrupte leiders van die partijen, in Duitschland, Frankrijk, Engeland en Rusland, hebben bij het uitbreken van den oorlog zich met de partij en verderen aanhang in dienst gesteld van de regeering. De beste overwinning van dat soort socialisme was volgens deze heerschappen, de overwinning van het eigen over het vreemde imperialisme.

Proletariërs van alle landen vermoordt elkaar ten bate van de imperialismen, ziedaar de ware „broederstrijd tusschen de proletariërs“ die de sociaal patriotten hebben bedreven.

Dit was niet de schuld der Bolschewiki,

die zich juist tegen dezen „broederstrijd“ fel hebben verzet sinds het uitbreken van den oorlog.

Waarom staat de heer Kautsky zoo op gespannen voet met de feiten?

Wel, zooals blijkt uit zijn „standaardwerk“ is de heer Kautsky, de apologet van de leiders der tweede Internationale, de predikers van den broedermoord.

Het Bestuur van het N. A. S. en de vrijheid van kritiek.

Verleden week bevatte „De Arbeid“ een mededeeling van het bestuur, dat discussie over het anti-parlementarisme niet meer in het orgaan van het N. A. S. mocht worden voortgezet.

Het bestuur heeft dus per ukase verboden om van gedachten te wisselen over de te volgen richting van het N. A. S.

Ofschoon wij de kwestie van het anti-parlementarisme niet belangrijk vinden, achten wij het niettemin zeer noodlottig dat het Bestuur de krant niet openstelt voor polemiek. Dit bevel tot stopzetting der discussie toont wederom aan hoe het in het kamp der onafhankelijken staat met de vrijheid van kritiek. De beoordeeling van de moderne van die zijde, komt thans door dit feit wederom in een meer juist daglicht.

De N.A.S. liefhebbers kunnen, zoo ze willen, zien, dat deze richting op dit zeer belangrijke punt, waarlijk niet beter is dan de richting Oudegeest. Daar het hier gaat om eer, van de meest kardinale punten in de arbeiders-beweging n.l. de vrijheid van discussie en kritiek, wil het ons voorkomen dat de reformistische syndicalisten zich in hun ware gedaante toonen, die in werkelijkheid niets verschillen van de modernen. Want niet aan de vergaderings frases, maar aan de daden leert men de syndicalisten het best kennen.

Abonneert U

op dit blad.

Abonnementsprijs f 0.50

per half jaar.

Abonnementen worden aangenomen aan het Administratieadres:

LIJNBAANSGRACHT 297

AMSTERDAM.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Kommunistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN

Lijnbaansgracht 297 - Amsterdam

1e Jaargang No. 3
November 1919

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 0.50
per half jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgracht 297, A'dam

Bericht aan de Abonnees.

Na dit nummer zal de Administratie beginnen met de kwitanties p.p. aan te bieden.

Gelieve s.v.p. geld gereed te leggen. De Administratie zal beschikken over het geheele bedrag van een jaar, zijnde f 1.— plus de inningskosten. Voor diegenen die hebben bericht voor een half jaar Abonnee te willen worden, geldt dit niet. Dezen betalen f 0.50 en de kosten der inning.

De Administratie.

België-Nederland.

In Zwitserland zal den zetel van den Volkenbond gevestigd worden en wel in de stad Genève. De kantoren van den Bond zijn nog niet geopend, maar toch bestaat de Volkenbond. Hij houdt zich onledig met het regelen van den toestand van Europa en buiten Europa. Hij sluit vrede met Duitschland, met Bulgarije, de „Duitsche Alpenlanden“, met Roemenië, voert oorlog met Rusland, brengt de Hongaarsche Radenrepubliek ten val, houdt zich bezig met den toestand in klein Azië, geeft België een stukje Afrika erbij, kortom, de Volkenbond is de meester van heel de wereld.

Formeel bestaat hij nog niet. In werkelijkheid wordt thans het ruwe, vuile werk gedaan. Is dat eenmaal zoo goed en zoo kwaad als het gaat vóór elkaar, dan wordt het kantoor te Genève geopend en zullen allen, die zich aansluiten bij den Volkenbond, de nieuwe regeling moeten goedkeuren, door den reeds bestaanden toestand feitelijk te aanvaarden, door het feit van de aansluiting bij den Bond.

Holland heeft thans reeds met den Volkenbond te maken.

De regeling van de nieuwe verhouding tusschen België en Holland wordt vastgesteld door den Raad van 14. Holland is gedaagd voor den rechterstoel van den Raad en moet voor dit lichaam zijn rechten verdedigen. Dit feit is zeer opmerkelijk, reeds om de eenvoudige reden dat Nederland niet aan den oorlog heeft deelgenomen en toch gedaagd wordt voor het college van 14, voor den Raad der overwinnende mogendheden, voor het blok Engeland-Amerika en zijn trawanten. De dictatuur van het Engelsch-Amerikaansche imperialisme beschikt thans over het lot van Holland.

De sociaal patriotten hebben ons gedurende den oorlog voorgespiegeld, wint Duitschland dan gaat Nederland eraan, is het gedaan met de zelfstandigheid van Nederland. Won Engeland, Frankrijk, Amerika, dan was de zelfstandigheid, het zelfbeschikkingsrecht der kleine naties gered.

De overwinning van de democratie is gekomen; de „vrijheid“ is gered. Maar Nederland moet thans „bewijzen“ dat de Schelde onder soevereiniteit van Nederland moet blijven, wel te verstaan van de Schelde die op het gebied van Nederland stroomt; Nederland moet zijn recht bepleiten om Limburg niet af te staan; Nederland moet argumenteeren dat het geen speciaal militair verbond wil met België.

Dit is wel het toppunt van democratie, van

zelfbeschikkingsrecht, van de vrijheid der kleine naties.

Het is zeer wel te begrijpen dat de principiele voorstanders van de overwinning der Entente, van het machtigste deel van het wereldkapitaal, thans zwijgen over het pruisische optreden van de Entente, van België. De redactie van de Tribune weet alleen mede te deelen, dat het maar een heibelje is van de Hollandse chauvinisten tegen België. Er is geen kwestie tusschen België en Nederland. De eenigzins vrijmoedige Wijnkoop, wist in de Kamer verleden te vertellen, dat er niets van aan was. Men is zelfs zoo valsch om vergaderingen te beleggen in de Hoofdstad, over de kwestie Nederland-België, waarin alleen gesproken wordt van de Nederlandsche Regeering en niet een woord gerept wordt van België, van Frankrijk dat in de eerste plaats achter België staat en waar geen geluid is gehoord tegen den bloedraad, den raad van 14, den opperste raad der geallieerden. Dit is een van de vele bewijzen hoe gediensig Ravesteijn en Wijnkoop zijn als het de geallieerden betreft. Want men zou bij de bespreking van de kwestie Nederland-België het imperialisme der geallieerde moeten aanvaullen. Dit weet de Tribune zeer handig te vermijden. Men kan van die zijde niet aanvoeren, men moet eerst de eigen Regeering, het eigen imperialisme aanvaullen. Want gedurende den oorlog heeft men van dien kant vooral een vreemde, de Duitse Regeering bestreden in de Tribune. Daarnaast de eigen Regeering. Maar niet de Engelsche, Amerikaansche of Fransche Regeeringen. Dus kan men niet aanvoeren, wij vallen alleen eigen Regeering aan, dit klopt niet met de tactiek door de Tribune gevolgd. De kneep zit hem hierin, Wijnkoop, Ravesteijn bestrijden niet de geassocieerden, niet België, niet het annexionisme, zoals de Bolschewiki steeds hebben gedaan, door praktisch steeds elk imperialisme te bestrijden. Naast het eigen, het vreemde imperialisme krachtig aanvaullen, dat is de revolutionaire tactiek.

Zou Duitschland een tiende hebben verlangd van wat België thans eischt, De Tribune zou een verwoed geschreeuw hebben laten hooren over de Hohenzollern, over de Habsburgers, het gevaar van het Pruisische militarisme, de jonkers en den heer Scheidemann.

In de kwestie Nederland-België wist de Tribune nog geen stom woord te schrijven over Hijmans, den Minister van Buitenlandsche zaken, vroeger wel over Bethmann Holweg, den Rijkskanselier, over den heer v. d. Velde geen syllabe, over Clemenceau niemandal.

Als Duitschland eens een militair verbond aan Nederland had voorgesteld, men kan zich voorstellen hoe verwoed de Tribune zou geweest zijn; nu België dit deed, wat zeggen wil een verbond Frankrijk-België-Nederland, nu weet de Tribune van niets. En dat heet nu een revolutionaire tactiek, dat zijn nu de Bolschewiki in de verbeelding van S.D.A.P. en bourgeoisie, ach arme, wat een namaak die Ravesteijn en Wijnkoop.

Daar wij hierboven niet te veel hebben gezegd van België, van de Entente en van den moed der Tribune om te ontkennen dat er een kwestie België-Nederland bestaan heeft en nog

bestaat, daarom laten wij de geheime nota der Belgische regeering aan zijn agenten in Nederlands-Limburg hierbij voor een gedeelte afdrucken en waarvan wij de naukeurige lezing ten eerste aanbevelen.

De tekst der geheime nota.

P. 4246.

Brussel, 20 Mei 1919.

„Vertrouwelijke Nota voor het Groot Algemeen Hoofdkwartier.

De Belgische politiek te Maastricht en in afgestaan Limburg behoort niets te verwaarloosen om den Duitschen invloed te bestrijden en een toenadering tot België te vergemakkelijken.

Waar het niet aangewezen is den Limburgers die belangen hebben in bezet Duitschland, te beletten zich daarheen te begeven, is het hoogst wenschelijk, dat den Duitschers zooveel mogelijk belet worden in Limburg door te dringen.

Daartegenover moet alles wat kan strekken ter begunstiging van de hartelijke en nauwe betrekkingen tusschen Limburgers en Belgen aangemoedigd worden: het reizen van Limburgers naar België, de ontwikkeling der handelsbetrekkingen met België, de verspreiding van de Belgische dagbladen en de Belgische denkbeelden.

Op dit oogenblik moet iedere Belgische agent in Limburg naar gelang zijner krachten medewerken tot voorbereiding van den terugkeer dezer provincie tot haar moederland, geen gelegenheid voorbij laten gaan om den Limburgers aan te toonen, dat hun belang ligt aan de zijde van België; zonder onbescheidenheid.

Het is noodig dat op dit oogenblik de Belgen in Limburg den indruk wekken, dat zij zeer veel vertrouwen stellen in den goeden uitslag ten hunnen opzichte van de onderhandelingen, welke met Nederland zijn begonnen betreffende de herziening der tractaten van 1839, dat wil zeggen, nopens de regeling der kwesties over de Schelde en de Maas. Dat zij zich heel zeker betoonen van den steun ons door de Entente verleend en van de afdoende uitwerking daarvan.

Natuurlijk is tact en eerbied voor het gevestigd gezag gebiedend noodzakelijk. Zij behooren niet te veel rechtstreeksche propaganda te maken, (zults door Limburgers laten doen). Zij moeten te verstaan geven, dat als Limburg weder Belgisch wordt, het Limburgsch zal blijven of het weder zal worden, dat het niet aan een andere provincie zal worden toegevoegd, dat men er niet de Fransche taal zal invoeren, dat het Katholieke geloof er evenzeer zal beschermd worden, als onder Nederlandsch bestuur. Anticlericalisme is niet gangbaar in deze streek. Integendeel“.

Ons dunkt dat dit document alle praatjes van de Tribune, en de ontkenning van Wijnkoop voldoende weerlegt.

Tocù wilen wij het hierbij niet laten. Want onze tegenvoeters beschikken over een dagblad en wij niet. Dag aan dag gaan zij door met de verkeerde tactiek. Het geval wat wij thans behandelen, daarvan kon men in 't geheel niets lezen in de Tribune. De reden hiervan kon men nu wel eenigzins begrijpen.

Daarom geven wij hierbij plaats aan een

gedeelte van een overzicht, van de hand des heeren H. A. R. van den Broeck uit België, dat handelt over de eischen van het land waar hij geboren is.

Het is voor den zelf denkenden lezer zeker niet noodig er uitdrukkelijk bij te voegen, dat dit overzicht alleen bedoelt den lezer in staat te stellen zelf te oordeelen, te laten zien, hoe volslagen verkeerd, hoe absoluut zonder grond de gedragingen, het niets — weten — maken van de politiek van België ten aanzien van Nederland, der Tribune redactie is. Het kan misschien aanleiding zijn — men moet in Holland zijn verwachtingen niet te hoog spannen — dat lezers van dit blad eindelijk er toe zullen komen, het standpunt der Tribune te bestrijden zoo ze leden der C.P. zijn, want dit geval België-Holland is een praktisch voorbeeld, een zuivere toepassing van de tactiek van Ravesteijn, die juist als men de algemeene lijn volgt en daarna tot details komt, laat zien dat men de geallieerden niet bestrijdt. Dit overzicht van den heer van den Broeck geeft juist zulke details en met dit overzicht eindigen wij ons artikel.

Om misverstand te voorkomen herhalen wij, dat het overzicht conclusies bevat over den Volkenbond, b.v. die wij niet onderschrijven, wat overigens aan de juistheid van de feiten die de heer van de Broeck vaststelt, niets af doet.

De Belgische eischen zijn van economische en militaire aard.

Het militairen belang van België is de groote drijfveer; doch, door de Belgische annexionisten zeer goed weten, dat de openbare mening voor strategische plannen het zelfbeschikingsrecht der volkeren niet willen prijsgeven, wordt er vooral nadruk gelegd op het economisch belang, dat België bij de herziening der tractaten van 1839 meent te hebben.

DE SCHELDE KWESTIE.

De Belgische regering eischt de heerschappij over de Schelde monding en het volledig bezit van het kanaal van Terneuzen met de oevers van dit kanaal. Om deze eischen te wettigen doet de Belgische afvaardiging te Parijs voorname gelden:

1. Holland zou vóór den oorlog niet het noodigen hebben gedaan voor het onderhoud en de verbetering van den stroom en daardoor zou de ontwikkeling der haven van Antwerpen erg zijn benadeeld;

2. Holland zal ook in de toekomst aan België alle mogelijke moeilijkheden in den weg leggen om de verbetering van de Schelde op Hollandsch gebied te verhinderen, omdat de haven Antwerpen een geduchte concurrente is van de haven van Rotterdam;

3. Holland heeft geen belang bij het bezit van de Schelde en de overdracht van de heerschappij over de Scheldemonding geeft aan België dus alle waarborgen zonder de rechtmatige belangen van Holland te schaden.

Bij het beoordeelen van deze eischen moet vooral het volgende worden in aanmerking genomen:

1. De Belgische commissie te Parijs is er niet in geslaagd te bewijzen, dat Holland aan de door België vóór den oorlog gewenschte verbeteringen van de Schelde op Hollandsch gebied ernstige moeilijkheden zou hebben in den weg gelegd. De steeds stijgende toename van het scheepsverkeer in de Antwerpse haven vóór den oorlog bewijst reeds afdoende, dat de Schelde-stroom zeer goed bevaarbaar was. Een ieder, die de Belgische en Antwerpse politiek der laatste twintig jaren voor oorlog kent, weet dat de bloei der Antwerpse haven hoofdzakelijk werd belemmerd door den zuiver politieke strijd tusschen de katholieke regering en het liberaal stadsbestuur, waardoor de noodzakelijke havenwerken of niet werden uitgevoerd of te laat hun beslag kregen. Daardoor alleen kreeg Rotterdam een

voorsprong op Antwerpen. De Hollandsche regering had met die politieke geschillen in België natuurlijk niets te maken.

2. De Hollandsche regering is blijkbaar bereid zich te verbinden, dat de Schelde op Hollandsch gebied wordt onderhouden en verbeterd naar de eischen der moderne scheepvaart. Desnoods zou de Volkerenbond over het nakomen van zulke verbintenissen kunnen waken. De overdracht van de heerschappij over de Scheldemonding is hiervoor niet noodig.

3. Door een overdracht aan België van de heerschappij over de Schelde monding, zou Holland binnen afzienbaren tijd onvermijdelijk Zeeuwsch-Vlaanderen verliezen, waarvan heel de bevolking bij Holland wenscht te blijven.

Uit de berichten in de pers blijkt, dat er tusschen de Fransche en Belgische regeringen besprekingen plaats hebben over een eerlang te sluiten militair en economisch verbond tusschen Frankrijk en België.

De Vlaamsche bevolking verzet zich tegen deze plannen, die de nationale zelfstandigheid van Vlaanderen in gevaar brengen doch zij zal vermoedelijk niet bij machte zijn de verwezenlijking ervan te beletten. Anderzijds worden er in Belgische kringen plannen opge- maakt voor het bouwen van een Belgische oorlogsvloot, zoogezegd als een noodzakelijk gevolg van de uitbreiding van België's koloniaal bezit.

Heeft België de heerschappij over de Scheldemonding voor vredes- en oorlogstijd dan wordt Antwerpen een Fransch-Belgische oorlogshaven, wat ontegensprekelijk bij 't eerste gewapend conflict waarin België betrokken is, de neutraliteit en de onafhankelijkheid van Holland in groot gevaar zou brengen.

De groote drijfkracht van de Belgische imperialistische politiek moet te Parijs worden gezocht, waar men de droomen van Napoleon blijkbaar nog niet heeft prijsgegeven.

Besluit: de economische belangen van België bij de vaart op de Schelde en het Kanaal van Terneuzen kunnen gemakkelijk ten volle worden gewaarborgd zonder overdracht van de heerschappij over de Scheldemonding of over dat kanaal. Deze overdracht zou tegen den wil der bevolking een Hollandsche provincie onder Belgische heerschappij brengen en tevens een gevaar opleveren voor de neutraliteit en de onafhankelijkheid van Holland.

De Arbeids conferentie te Washington.

Behalve door de richting in dit orgaan vertegenwoordigd, — die een overwinning van elk der in den wereldoorlog opgetreden machten voor even noodlottig voor het proletariaat achten, — propageerden alle andere richtingen in de arbeidersbeweging, dat een overwinning der geallieerden noodzakelijk was in het belang van het proletariaat; of, zooals de Tribune het op de meest valsche manier propageerde dat deze overwinning noodzakelijk was, in het belang der revolutie. Aan de houding der overwinnaars tegen Sowjet-Rusland en Hongarije wordt deze noodzaak duidelijk gedemonstreerd! vindt ge niet, Tribune?

Maar niet alleen uit het militair optreden der overwinnaars tegen Sowjet-Rusland en het ondersteunen der contra-revolutie in gansch Europa, blijkt de contra-revolutionaire betekenis der overwinnde elementen uit den wereldoorlog; ook door middel van het bedrog welken de tegenwoordige heerschers der wereld, en één der voorbeelden hiervan is de arbeidsconferentie te Washington.

Zoo de lezer weet, is er in het verdrag van Versailles bepaald, dat er internationale regelingen van den arbeid moesten komen en om deze te ontwerpen komt de conferentie in Washington tezamen, mogen wij althans de

troetelkinderen van de Tribune, de geallieerden gelooven.

Maar wij, dwarskijkers, meenen dat de betekenis van de conferentie een andere is en hopen dit hier duidelijk te maken. De overwinnaars willen n.l. voor de massa den schijn aannemen, dat hun overwinning noodig was voor het brengen van verbetering van hun toestand, die door de Duitschers bedreigd werd, maar bovenal is de samenkomst te Washington een poging om op een goedkope manier de arbeiders aan den opbouw te brengen. Dit is aan den wederopbouw van het kapitalisme, dat dan veel ondragelijker voor onze klasse zijn zou, dan het reeds was vóór den wereldoorlog. Bovenal omdat de tegenwoordige heerschers der wereld beseffen, dat de arbeidende massa met het voorbeeld van Sowjet-Rusland voor oogen en met [het goed op, redactie van „De Arbeid“] de door den wereldoorlog gebrachte chaos als grondslag, ondersteund door een werkelijk opklarende, communistische propaganda, er toe zou kunnen leiden, het gansche kapitalisme nu reeds aan te vallen, en neer te slaan en inplaats daarvan te stellen haar dictatuur en dan op te bouwen de communistische maatschappij.

Er is echter ook nog een andere reden buiten de reeds genoemde, die mede tot de bijeenkomst te Washington heeft geleid en wel deze, dat de niet tot de overwinnaars behorende naties in slechtere arbeidsregelingen geen middel mogen bezitten tot mogelijke concurrentie hunner industrieën. Want het was voor de onbelemmerde heerschappij van het bankkapitaal en industrie der wereldroovers, dat de oorlog gevoerd werd. Maar er is aan deze zaak ook nog een speciaal Hollandsche kant. En ook deze dient besproken te worden.

De Nederlandsche regering heeft een delegatie benoemd, welke de belangen onzer natie op de conferentie moet behartigen. Zij heeft de delegatie samengesteld uit regerings vertegenwoordigers plus vertegenwoordigers der werkgevers en arbeiders. Tot deze laatste behoort Oudegeest, die het N.V.V. vertegenwoordigt.

Uit het aanvaarden der benoeming door Oudegeest, blijkt de erkenning der leidende elementen van dit lichaam, dat zij zich beschouwen als deel van den Nederlandschen staat, welks belangen zij bereid zijn ook op deze wijze te dienen. Terwijl wij er tot stichting van Dr. van Dillen op willen wijzen, dat er behalve de bolschewiki nog anderen zijn, die de democratie aan hun laars lappen, al vindt dit hier plaats te, en de belangen der arbeiders in, — in tegenstelling tot de bolschewiki, — die met hun aanslag op de democratie de belangen van het proletariaat op het uiterste verdedigen. Want Oudegeest is door de regering en niet door de arbeiders, wier vertegenwoordiger hij heet te zijn, en die hem betalen benoemd.

Deze en meer dergelijke feiten, bewijzen pe anti-democratische tendenz in de Nederlandsche moderne arbeidersbeweging E.K.

Een jaar revolutie in Duitschland.

Eenige dagen voor dat de massa van soldaten en matrozen in den loop van zaken hadden ingegrepen en een ommekeer hadden gebracht in het Duitschland van 1914, in de Novemberweek van het vorige jaar, schreef de partij van Scheidemann een manifest tegen de... revolutie.

Toen eenmaal het feit er was, hebben zij zich van de revolutie meester gemaakt, de meerderheids-socialisten. Deze heeren hebben de regering niet aanvaard zonder de onafhankelijke, Haase, Kautsky e.a. aan de regering deel te laten nemen, wat zeer tactisch was van de zijde der leghoofden, Scheidemann, Ebert e.s. zelfs Liebknecht werd gevraagd.

Nadat een advies door hem was ingewonnen bij de Russen, onze kameraden, sloeg hij het vriendelijke aanbod af.

Wat was nu de politiek van Scheidemann, Haase, Kautsky, e.s.?

Zij bestond hierin, Duitschland precies te laten doen wat haar door de Entente was opgelegd.

Dit is de kern van de politiek der Deutsche republiek en dat is ze nog tot op den huidigen dag. Het blad van Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht wees reeds in het 4e nummer op dit verschijnsel, zij het op een andere manier dan wij het behandelen. De „Roode Vaan“ te Berlijn wees op het hoogverraad van Ebert, die in het geheim een telegram zond naar Wilson, waarin Ebert vroeg om voedsel; hij stond in voor de handhaving der orde!

De houding van deze meerderheids-democraten is met dit feit duidelijk in het licht gesteld. De intellectuelen die in Holland den toon aangeven in de communistische partij, van Ravesteijn met zijn nasleep, begrijpen totaal niets van de gebeurtenissen in Duitschland, omdat zij nog steeds de wereld-politiek door een anti-Duitschen bril bezien. Zij weten niets, zij hooren niets, zij zien niets. Op den wereldsamenhang der gebeurtenissen hebben zij geen kijk.

Denken wij een oogenblik aan de wapenstilstandsvoorwaarden van Generaal Foch. Het Duitschland van het najaar van 1918 sloot een wapenstilstand op den grondslag van de 14 punten van Wilson.

Men zal zich herinneren dat deze wel een democratischen klank hadden.

En wat bleek zoowel uit den voorwaarden van den wapenstilstand, de handhaving der blokkade en later uit het verdrag van Versailles?

Dat Wilson met zijn 14 punten, Duitschland in de val had gelokt. De 14 punten waren het lokaas van het Amerikaansche imperialisme om met Engeland de geheele wereld te onderwerpen.

Wilson was de eerste en handigste agent, de agent met de 14 punten als lokaas.

Zich daaraan te hebben onderworpen dat is het verraad van de meerderheids-democraten en „onafhankelijken“ die als revolutieregering optreden.

Dit is duidelijk voor iedereen die nog niet is gedemoraliseerd door de anti-Duitsche praatjes van de „Tribune“, om te zwijgen van een persorgaan als „Het Volk“.

Als de Tribune intellectuelen en de brave hendrikken die zoo in den pas staan, dat zij heele kolommen nonsens mogen neerkladden in het z.g. communistische blad, zich eens willen herinneren, dan kunnen zij weten dat in de eerste weken der deutsche revolutie een boodschap uit Moskou werd gericht tot de Deutsche Soldaten en Matrozen om niet de wapens uit de handen te geven.

Het werk der geallieerden, van de Deutsche Regering die zich onderwierp aan de geallieerden, bestond juist hierin, Duitschland, het revolutionaire Duitschland van toen, zoo snel mogelijk te ontwapenen.

Wij gelooven dat slechts ezels het verschil tusschen de politiek der Bolschewiki en van „De Tribune“ niet kunnen snappen.

De geheele inrichting van de Rijksweer, de vrijwilligers van Reinhardt en Noske is in wezen het werk der geallieerden.

Op hun commando, op grond van den vrede van Versailles mag Duitschland slechts een vrijwilligers leger, een huurlingende op de been houden en geen militie.

De moord op Rosa Luxemburg en Liebknecht door de vrijwilligers, is mede op rekening te brengen van de geallieerden.

Geen militieleger zou door zijn samenstelling zoo kunnen optreden.

Zooals de moord op Jaurès in 1914 door Villain op rekening komt van de Fransche en van de Czarenregering van 1914, zoo de moord op onze lieve kameraden Liebknecht en

Luxemburg mede op rekening van de beurzen van New York, Londen en Parijs.

Staat de bloedschuld van Noske vast, niet minder vast staat de verantwoordelijkheid van de Ententeregeringen aan den dood van Luxemburg en Liebknecht.

De doods vijanden van de Deutsche revolutie waren de Entente regeringen en zoo is het gebleven tot op den huidigen dag.

Door den vrede van Versailles is de revolutie geworpd; deze vrede werd ingeleid door de wapenstilstandsvoorwaarden van Foch.

Daarom verklaren wij hier openlijk dat Wijnkoop en van Ravesteijn, die weigeren op te komen tegen den vrede van Versailles zooals de Bolsjewiki doen van het standpunt der wereldrevolutie, gelijk ook Gorter doet, dat zij, de Tribunereditoren, een contra-revolutionair standpunt innemen, ondanks hun praatjes over Rusland en tegen Noske.

De regering van Haase, van Scheidemann in het najaar van 1918 heeft mede op advies van Kautsky geen betrekkingen willen aanknopen met het Rusland der Soviëts.

Daarom, om deze reden, is de onafhankelijke sociaal democratische partij in Duitschland een sta-in-den-weg voor de wereld revolutie.

De tactiek van de „onafhankelijken“ om zich te onderwerpen aan den vrede van Versailles, de deutsche arbeiders te laten ontwapenen, moest noodwendig leiden tot de weigering om in relatie te treden met de Radenregering van Moskou.

Van tweeën één: of onderwerping aan het Engelsch-Amerikaansche imperialisme, aan den vrede van Versailles, ingeleid door de wapenstilstandsvoorwaarden, veroorzaakt door de 14 punten van Wilson, of meegaan met de wereldrevolutie waarvan de kerntroepen worden gevormd door de Russische arbeiders en boeren.

De leugen die in de communistische partij in Holland heerscht dat men vóór den vrede van Versailles kan zijn en toch vóór de wereldrevolutie, wordt schitterend weerlegd door de practijk van de Deutsche „onafhankelijken“ en door den loop der Deutsche revolutie, die in het gareel van het Engelsch-Amerikaansche imperialisme draaft.

De Deutsche republiek met de rijksweer van Reinhardt als grondwet, met Noske als opperste beul, dat is de democratie zooals de geallieerden die willen. Dit is zoo juist dat een verrader als Berstein in zijn rede te Amsterdam, voor de S.D.A.P. nog eens mededeelde dat de Entente heeft verklaard dat „zij over den vrede slechts zou onderhandelen met een Konstitutioneele regering“.

Clemenceau sprak onlangs in den Franschen Senaat een schitterende rede uit. Hij zei daarin o.m.: „Waarom wij 288 kanonnen en vestingen hebben toegestaan? Omdat wij er geen belang bij hebben Duitschland bolschewistisch te zien.“

De praatjes van Ravesteijn met zijn „historischen blik“ kunnen het feit niet uitwissen dat de Entente met een radenregering niets te maken wou hebben. De infame toestanden in Duitschland, zijn een direct gevolg van de overwinning der geallieerden.

Deze overwinning opzettelijk te hebben gevuld, van het eene imperialisme om het andere, dat was de verborgen oorlogspolitiek van de Tribune.

Wie deze tactiek goedvond en heeft voorgestaan als de beste tactiek en allen die volgzzaam zijn geweest, hebben niet het recht over Duitschland en de daar heersche toestanden te klagen. De uitgezochte scheldpartijen tegen Noske, van de Tribune, kunnen niet ongedaan maken dat de redactie opkomt tegen het resultaat van de door haar zelf voorgestane tactiek, n.l. de overwinning van Entente, die betere kansen bood voor de revolutie, gelijk het in de Tribune te lezen stond.

Want dat is het misselijke van den „historicus“

van Ravesteijn, dat hij en zijn gevolg, Duitschland geïsoleerd beschouwen, apart houden, buiten het wereld verband, alzonderlijk van de geschiedenis, die — de bolschewiki uitgezonderd — op dit oogenblik gemaakt wordt door het zwaard van Engeland en Amerika.

Aan dit zwaard vrijwillig zich te hebben onderworpen, eerst aan het Deutsche en nu aan dat van Engeland en Amerika, dat is zware schuld van de Haase-Kautsky-Bernstein Ebert bende, de intellectuelen, de mooipraters, de beulen van het wereld-imperialisme.

Dat en niets anders is de schuld van den teruggang der Deutsche revolutie, van de republiek die erger is dan een monarchie, van een Noske die men met een Trepof vergelijken kan; kortom van een revolutie die door haar eigen leiders verraden is, wier bestaan uit een oogpunt der wereldrevolutie, een oneer, een schande, een laagheid is, waarbij vergeleken de politieke corruptie van den valschen Napoleon, dien Decemberman, dragelijk lijkt, omdat hij en zijn huurlingen in elk geval niet vóór de revolutie optraden, maar er tegen. Dit voorwendsel van revolutie heeft Plon-plon niet nodig gehad.

De huurlingen de geworven troepen, de soldaten van den staatsgreep, waarmee Plon-plon de contra-revolutie voltrok, zij gingen niet onder roode banieren!

De Noske-Reinhardt-Ebert huurlingen, de vrijwilligers, door wie zijn deze beulen permanent gemaakt? Door den vrede van Versailles, door Amerika en Engeland!

Het vredesverdrag stelt dit aantal lompenproletariërs, deze moordenaars, vast op een aantal van 100.000 om „de orde“ te handhaven.

Men kan hieruit opmaken hoe valsch de tweede Internationale is; want zij zijn de uitvoerders van den wil der Entente.

De Entente wapent het Deutsche lompenproletariaat tegen de Deutsche revolutie, de aanvoerders van dit soort proletariaat, de Vorwärtsbende verbonden met het Centrum, de zwaarste reactie, zijn leden van de tweede Internationale, deze schelmen vertegenwoordigen een sociaal-democratische partij, de officiele, die in de Ententelanden niet beter was: agenten van de regering. Alleen Italië en de meerderheid in Rusland waren uitzondering op dien regel in de landen der geallieerden. Het is dus niet waar wat ten onzent min of meer verholten, de Tribune schreef n.l. dat de overwinning der geallieerden, was in het belang der Deutsche revolutie.

Evenmin als de overwinning van het Deutsche imperialisme gunstig zou geweest zijn voor de revolutie in de Ententelanden.

Wij hebben beloofd in dit orgaan kritiek uit te oefenen; deze kritiek zou meedoogenloos zijn. Deze belofte komen wij na wanneer wij thans iets zeggen van de tactiek der Deutsche kommunisten.

Wij stellen direct op den voorgrond dat wij den diepsten eerbied hebben voor den moed, den heldenmoed der Deutsche kameraden.

Hoeden af voor de heldenschaar, de kampepienen en zwaardvechters van de kommunistische partij in Duitschland. Uw dag komt eens gewis kameraden. Zoo zeker als de zon is voor het bestaan der gansche natuur, zoo zeker is uw glorieuse overwinning. De Deutsche donder waarvan eens Heine sprak en waarvan hij zei dat hij geweldig zou zijn, hij is in aantocht en niets kan hem tegenhouden. Om nu te spreken over de tactiek, dan moet het ons van het hart dat deze tactiek van den beginne af vrijwel verkeerd was. Zelfs Rosa en Liebknecht, de vereniging van heldenmoed en verstand, de tactiek van deze waarlijk grooten, leed aan halfslachtigheid. De tactiek van Rosa en Karl Liebknecht was te veel alleen Duitsch, te lokaal, te weinig doortrokken van den geest der wereld revolutie.

Het orgaan van onzen gevallen helden zei

weinig of niets van het samengaan der Duit-
sche en Russische revolutie.

Men heeft ons wel gezegd dat dit taktiek
was. Aangenomen dat dit juist is, dan was
deze taktiek verkeerd. Het was een politieke
fout van den eersten rang. Uit te spreken
wat is, lijkt ons een plicht, vooral in tijden
van revolutie. Wel zouden konsekwente
naturen als Rosa Luxemburg en Liebknecht,
zijn aangeland op het goede punt, maar wij zoeken
de waarborgen niet in de natuur, het karakter
van personen, maar allereerst in beginselen.
Al weten wij zeer goed dat beginselen niet
door te voeren zijn zonder personen van
karakter, juist als oppositie hebben wij dit
ervaren. Hoe Rosa en Liebknecht op dit punt
zoo beperkt waren, het bestek van dit artikel
laat niet toe dit uit te werken, zonder te veel
van ons onderwerp af te dwalen.

Lenin's taktiek is verreweg superieur, ver-
geleken met die van Luxemburg en Liebknecht.
Deze fout heeft zich gevonden, gelijk meer-
dere fouten der Duitse kameraden.

De vrede van Versailles, een punt van het
allergrootste belang voor de politiek van het
internationale proletariaat, juist op dit zeer
gewichtige punt, hebben ook de Duitse
kommunisten ernstig gezondigd.

Als men in „De Nieuwe Tijd“ de stelling-
gen gelezen heeft over den vrede aan Duitsch-
land opgelegd, afkomstig van de kommunisti-
sche partij in Duitschland, dan ziet men
dat ondanks alle schitterende stellingen,
broken, verwerping van den vrede van
Versailles. Op dit kardinale punt waren de
Oostenrijksche kommunisten beter, want dezen
verwerpen het tekenen van den vrede der
geallieerden. In het orgaan der Oostenrijksche
kommunisten heeft men kunnen lezen dat de
revolutie in Oostenrijk juist zoo zwak stond,
gelijk in Hongarije, omdat het Duitse prole-
tariaat en zijn voorhoede, niet alleen niet
belet heeft om den vrede te tekenen, maar
zelfs niet de geringste propaganda in
die richting heeft gemaakt.

Al waren Liebknecht en Luxemburg toen
niet meer in het leven, zeker was dit mede
een erfstuk van hun te beperkte politiek. Het
steeds staren naar het binnenland, de rest
van reactionairen, officieren, jonkers en sociaal-
patriotten die men in de eerste plaats in het
oog hield, maakte hen ongevoelig voor de
gevolgen van hun taktiek voor de overige
wereld. De meening van de Oostenrijksche
genooten is in dit opzicht treffend juist.

Men moet o.i. toegeven dat de kommunisti-
sche partij in Duitschland bijna even slecht
georiënteerd is op het gebied der buitenland-
sche politiek als de onafhankelijken. Uitzon-
deringen daargelaten. Dit feit moet men niet
verrullen of bemantelen.

Wanneer Pannekoek in „De Nieuwe Tijd“
o.m. zegt dat het Duitse proletariaat zich
heeft onderworpen aan het Entente-Imperia-
lisme, dan is dit artikel een bewijs voor Pan-
nekoek's bewering. Dit is de nederlaag van het
Duitse proletariaat, dat het dit heeft gedaan.
Deze nederlaag is niet zonder schuld van de
kommunistische partij in Duitschland tot stand
gebracht. Na een jaar van hevigen strijd tus-
schen kommunisten en de overige richtingen
in de beweging, kan men rustig zeggen dat
de wereldrevolutie op Duitschland nog te
weinig heeft ingewerkt, zooals ook de taktiek
die tot de wereldrevolutie leidt. Het Duitse
proletariaat kan evenmin zegenpreken als de
overige proletariaten, zonder een juiste taktiek
te volgen tegenover het Engelsch-Ameri-
kaans imperialismisme.

Daarom zeggen wij uit het diepst van ons
hart: leve de revolutie van het Duitse prole-
tariaat tegen het Engelsch-Amerikaans
imperialisme. Leve het eenheidsfront van het
Duitse en Russische proletariaat tegen het
wereld imperialismisme!

Verbetering.

Aan den kop van dit blad staat vermeld
No. 3, dit moet zijn No. 4.

F. Domela Nieuwenhuis. †

Op 18 November stierf een man, zelf voort-
gekomen uit de bourgeoisie, die brak met zijn
klasse om het proletariaat te dienen, Domela
Nieuwenhuis. Hij was een van de eersten uit
de burgerlijke klasse in ons land die dit deed.
Dit zullen de arbeiders nooit vergeten, hoe
uiteenlopend de meeningen ook mogen zijn
over het tweede politieke tijdperk van zijn
leven, na de motie Hoogezand-Sappemeer, die
het meedoen aan verkiezingen door den Soc.
dem. Bond verwerpt.

De groote diensten die Domela Nieuwenhuis
aan het proletariaat heeft bewezen in de storm
en drangperiode, in den eersten tijd van de
Nederlandsche arbeidersbeweging, toen zijn
woord de massa electriseerde, zijn niet hoog
genoeg aan te slaan. Als agitator in de
arbeidersbeweging, bezat hij een kracht, als
niemand na hem heeft bezeten. Daarnaast,
of in de eerste plaats ware beter, was
Domela Nieuwenhuis een man van sterken
wil, tot het onbuigzame toe. Een wil die men
alleen kon eerbiedigen, zooling die met het
proletarisch belang in overeenstemming was.

De historische omstandigheden waarin Do-
mela Nieuwenhuis optrad, hebben er niet toe
medegewerkt om naast den willer, den agitator
den zelfkriticus in Nieuwenhuis wakker te
roepen. De resultaten van dezen toestand zijn
dunkt ons tasbaar voor iedereen die begrip
heeft van de eischen der arbeidersbeweging.
De man, de kracht, de intellectueel was van
de beweging. Daarnaast waren velen, maar
die velen waren niet de gelijken van Nieuwen-
huis. De beweging verder te ontwikkelen dan
Nieuwenhuis haar gebracht had, was hen
niet mogelijk naast Domela Nieuwenhuis.

Hiermede was het historisch hoogtepunt
van het kunnen van Domela Nieuwenhuis
bereikt.

Dit in volken omvang en diepte te begrijpen,
te waardeeren, en te meten met een historisch
maatstaf, plaatst Domela Nieuwenhuis in het
volle licht van de historie van zijn tijd. Geen
eerlijk man zal Nieuwenhuis vergelijken met
Marx, Lassale of Bakounine. Maar gemeten
aan de Nederlandsche omstandigheden, aan
het milieu waaruit hij kwam en de klasse
waarvoor hij zich heeft gegeven, naar dien
maatstaf was hij een man die uitstak ver-
boven de middelmaat van zijn tijdgenooten in
Nederland, die zijn kunnen in dienst stelde
van een zaak die door de bourgeoisie werd
gehaat en... dit was het vreeselijk, door
het proletariaat nog niet gekend en op de
meest krasse wijze werd tegengewerkt met
steenen en straatvuil.

De man afkomstig uit de burgerij die op-
kwam voor het socialisme werd gehoord door
bourgeoisie en proletariaat.

Dit is de eer en roem van Domela Nieu-
wenhuis, gelijk het een eervolle plicht was om
dit te ondergaan, van allen die zijn mede-
strijders waren, voortgekomen uit het prole-
tariaat, dat hij opkwam, in een tijd, voor een
zaak, die schier hopeloos scheen.

Een strijder geweest te zijn en nimmer tot
de bourgeoisie teruggekeerd te zijn als persoon,
dat is mede de verdienste van den man die
F. Domela Nieuwenhuis. Het stijgende prole-
tariaat zal van hem steeds liefdevolle herinne-
ring in zijn hart bewaren. Wanneer wij thans
voor altijd afscheid van hem nemen, is dit
onder de kreet:

Domela Nieuwenhuis is dood, leve de
revolutie!

De sociaal patriot Koltheek en de interventie in Rusland.

Het orgaan van de S.P. „Recht voor Allen“
van 15 November bevat een stuk, getiteld:
„Op voor de revolutie“.

In het bewust artikel stelt Koltheek den
eisch: onmiddellijke opheffing van de blokkade

tegen Rusland; onmiddellijke erkenning van
de revolutionaire regering in Rusland.

Dit doet ons eenigzins vreemd aan, in
verband met het jongste verleden van Koltheek
en met zijn in den wereldoorlog gevolgde
taktiek. Hij was het toch die bijna den ge-
heelen duur van den oorlog verbonden was
aan „De Telegraaf“. Een blad wat naast „De
Toekomst“ van Steinmetz, fel opkwam voor
de andere coalitie van aanstichters van den
wereldoorlog, de geallieerden en geassocieerden.
De clown van het entente imperialismisme, Schröder,
de gesneden uit het journalistieke serail van
Holdert, vertegenwoordiger van de gele pers
in Nederland, dit gezelschap was niet vrien-
delijk gezind aan de Bolschewiki.

Burgerlijke journalisten namen zelfs hun
ontslag aan deze krant, zoo b.v. de heer
Schotting, want deze omgeving was hun te
vies, een omgeving die hem en anderen tot
spionnediensten noodzaakte, in dienst van
een anti-smokkelbureau van den heer Holdert.
Koltheek was aan „De Telegraaf“ blijkbaar
een gezien man, want hij wist anderen te
helpen aan de adelijke betrekking van journa-
list aan dit afkooksel van de Northcliffe pers
in Nederland.

Koltheek wist gedurende zijn Telegraafperiode
geen woord te vinden tegen den oorlog.
Dit spreekt vanzelf voor den „beginnelman“
Koltheek. Want Koltheek vond een overwinning
voor het proletariaat. Dergelijke „principes“
had „De Telegraaf“ ook.

Waarom durft Koltheek de konsekwentie
van zijn ententeimperialistisch standpunt nu
niet aan, door de gevolgen van de over-
winning der Entente te aanvaarden, in den
vorm van de tussenkomst der geallieerden
in Rusland?

Want deze overwinning van het imperia-
lisme van Engeland en Amerika heeft Koltheek
zeer bewust gewild.

De verschenen nummers van het blad
„Recht voor Allen“ wijzen dit ten overvloede
nog eens uit. Toch gaat Koltheek door voor
revolutionair, mede een gevolg van het ver-
keerde standpunt van Wijnkoop en van
Ravesteijn, die krachtens hun eigen uitgangs-
punt, Koltheek moeilijk iets hadden kunnen
verwijten en steeds en voortdurend met de
S.P. samen gaan.

Met het feit van de samenwerking tusschen
S.P. en C.P. wordt aangetoond, hoe gering
het verschil is tusschen politici als van Rave-
steijn en Koltheek.

Wij zouden hiermede gevoegelijk van deze
zaak kunnen afstappen, ware het niet dat
deze zaak nog een anderen kant heeft die van
niet minder belang is, want onmiddellijk moet
bij iedereen de vraag rijzen, waarom politici
van het slag Koltheek, zoo opkomen tegen de
interventie in Rusland, zoolen ten onzent als
in Engeland of Frankrijk.

De spitsburgers Longuet, Macdonald en
meer anderen, houden zich met hetzelfde
handwerk bezig. Deze heeren die steeds
achter hunne regering stonden, met inbegrip
van hun arbeidersbeweging, maken dezelfde
zonderlinge grimassen als burger Koltheek.
Geen wonder voor hen, die de diepere oor-
zaken van dezen schijnbaren ommekeer van
deze politici meenen te kennen.

Wie was het die in ons land sprak van de
„russische ziekte“? Koltheek. Thans wil de
wonderdocter, de kwakzalver Koltheek deze
„russische ziekte“ laten voortwoekeren.

Dit is raadselachtig. Dit raadsel kan alleen
opgelost worden, niet alleen voor Nederland,
maar ook voor andere landen, zoo men wil
bedenken wat de gevolgen zouden zijn van
de overwinning van Engeland, Frankrijk en
Amerika op de radenregering van Rusland,
voor geheel Europa en de verdere wereld.

Wordt vervolgd.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Kommunistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Lijnbaansgracht 297 boven, Amsterdam

1e Jaargang No. 5
December 1919

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 0.50
per half jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgr. 297 boven, A'dam

Bericht aan de Abonnees.

De Administratie zal beginnen met de kwi-
tantijs p.p. aan te bieden.

Gelieve s.v.p. geld gereed te leggen.

De Administratie zal beschikken over het ge-
heele bedrag van een jaar, zijnde f 1.— plus
de inningskosten. Voor diegenen die hebben
bericht voor een half jaar Abonnee te willen
worden, geldt dit niet. Dezen betalen f 0.50
en de kosten der inning.

De Administratie.

De geallieerden en de vrede met Sovjet-Rusland.

De beweging der arbeiders op den 21sten
Juli die aanvankelijk iets scheen te beloven en
gericht was tegen de tussenkomst der geal-
lieerden in Rusland, is bijna over de gehele
lijn niet op gang gekomen. Alleen in Italië
heeft de partij en de vakbonden een beweging
in het leven kunnen roepen die volkomen is
geslaagd. Ook het Duitse proletariaat, spe-
ciaal de Berlijnsche arbeiders kwamen in verzet
tegen de interventie. Communisten en onaf-
hankelijken gaven hierbij den toon aan.

Het Engelsche proletariaat deed niets.
Geheel in tegenstelling met de leer der Tribune
bleef het dagenloos. Op den 1sten Februari
1918 schreef van Ravesteijn onder het hoofd
„Oorlog“ „Wij hebben in Engeland een ont-
wikkeling, die lijnrecht tegengesteld is aan die
in Duitschland. Daar de eertijds socialistische
partij in haar meerderheid tot een bende
regeringsagenten geworden, wier eenig streven
naast persoonlijke verrijking en afzetterij, nog
gericht is op het in bedwang houden der
massa's. In Engeland de eertijds volslagen
burgerlijke arbeiderspartij onder invloed van
de actie der Engelsche „Extremisten“ (machtig
in een groot aantal vakverenigingen) en thans
ook onder dien van de Russische Revolutie,
steeds meer neigend naar radicale eischen op
het gebied der binnenlandsche politiek en op
het gebied der buitenlandsche een krachten
druk op de regering uitoefenend“.

Van een krachten druk op de buitenland-
sche politiek bleek niets op den 21sten Juli.
De profetie van de Tribune, de zaligspreking
van de Engelsche sociaal patriotten, die
„onder invloed“ van de uiterste elementen
hadden moeten handelen, daarvan is niets
terecht gekomen. Engeland en Frankrijk
hebben dan ook steun verleend aan de gene-
raals Koltschak, Denikine en Joedenitsch.

Dat het offensief van deze, onder hun be-
wind staande legers is mislukt, is niet de
schuld van de Fransche en Engelsche arbeiders
en hun diverse vakbonden en socialistische
partijen vereenigd.

Alleen de roode legers komt de verdienste
toe de contra-revolutionaire legers te hebben
achteruit gedrongen.

Da leuze, vrede met Rusland, geen inter-
ventie, is buiten Rusland vrijwel waardeloos
gebleken, omdat deze leuze niet werd gesteund
door daden. Maar ook als leuze geeft ze een
defensieve, een verdedigende en geen offen-
sieve positie aan. De verdedigende stelling is

voor de arbeiders niet de beste nog de juiste.
Want officieel heeft b.v. Lloyd George ver-
zekerd dat Engeland zijn troepen heeft terug-
geroepen uit Rusland.

Na het einde dan dit jaar zou geen steun
meer worden verleend aan Koltschak en Denikine
Verder is medegedeeld — kort geleden —
dat Sovjet Rusland maar vrede moest sluiten
met de genoemde legerhoofden; Engeland
stond daarbuiten.

Dus er is vrede met Rusland. Engeland kan
niet helpen dat deze generaals vechten met de
roode legers!

Indien dus de arbeidersbeweging blijft bij
de leuze: vrede met Rusland, dan is reeds
veel bereikt. Blijft nog de blokkade het honger-
zwaard, het meest geduchte wapen der geal-
lieerde democratie. Engeland, Frankrijk,
Amerika en Japan (de laatste zetelen in
Siberië) zijn officieel niet in oorlog met
Sovjet-Rusland.

Het is duidelijk dat vrede met Rusland en
het blijven der blokkade gehandhaafd door de
vloot der geallieerden, tegenstrijdige dingen
zijn. Maar van het standpunt der wereld-
revolutie is daarmee nog niets bereikt, met de
leuze: vrede met Rusland.

Want hoe zal de vrede zijn door de geal-
lieerden aan Sovjet-Rusland opgelegd?

Zal zulk een vrede zijn naar het model van
Versailles, van Saint-Germain? Een vrede op-
gelegd aan Duitschland en aan Duitsch-Oos-
tenrijk? Er kan o.i. geen twijfel zijn op dit
punt. Een vrede gesloten door de geallieerden
met Sovjet-Rusland zal harder, wreeder, mee-
doogenloos zijn als met de overblijfselen
der Centrale Mogendheden.

Hoe groot zal het roode leger mogen zijn
dat Rusland op de been mag houden?

Sovjet-Rusland zal zich moeten ontpoppen!
Welke gebieden zal Sovjet-Rusland moeten
aistaan? Hoe groot zal de schadeloosstelling
zijn die Sovjet-Rusland moet geven aan de
geallieerden? Welke onderpanden zal Sovjet-
Rusland moeten geven om waren of credit
te verkrijgen?

Zal Sovjet-Rusland niet eerst in een grond-
wettelijke regering moeten veranderen, voor
dat de geallieerde democratie ooit een verdrag
wil sluiten met wat dan nog over blijft van
het tegenwoordige Sovjet-Rusland?

Dit zijn geen kwesties die men negeeren
kan als men spreekt over vrede met Rusland.
Slechts zij die voortdurend over Rusland
schrijven en spreken uit een oogpunt van
binnenlandsche politiek, behoeven of kunnen
deze vraagpunten negeeren.

Want men kan voor Sovjet-Rusland niets
doen als men het imperialismisme der geallieerden
niet aanvalt. Eerst met het wapen der kritiek
en later met de kritiek der wapenen.

Dit is en blijft de kern van de taktiek als
men iets wil doen voor Sovjet-Rusland.

Het is daarom zeer begrijpelijk dat degenen
die deze taktiek niet aanvaarden thans de
mogelijkheid in uitzicht stellen van een geal-
lieerde vrede met Rusland, (van welken aard
deze vrede zou zijn, laten de helden in het
duister) op grond van de onrust in de onder-
scheiden landen van het Britsche Imperium.
Het komt niet op in de hoofden der lieden,
daarvoor zijn zij te verziend nietwaar, om de

zaak zoo te stellen: kan het Britsche Imperium
duldend, dat een Rusland bestaat, toegeest
met een strijdvaardig miljoen leger, wat het
Imperium steeds kan bedreigen? Een zot die
het geloof, een gek die het aanneemt.

Heeft daarvoor Engeland en Amerika tegen
het leger van het Duitse imperialismisme ge-
wat met de marine een bedreiging was voor
de heerschappij van Engeland over de wereld?
En zou de heerschappij van een zegevierend
Duitsch Imperialisme niet een reuzenmacht
hebben gevormd tegen het Amerikaansch
Imperialisme?

Zou Engeland gestreden hebben tegen
deze gevaren evenals Amerika, om door een
vrede met (Sovjet-Rusland) — een wezenlijke
vrede — opnieuw een land met meer inwoners
als Duitschland, met grootere economische
mogelijkheden, met een revolutionair leger als
stootwapen, een bedreiging te laten worden
voor de heerschappij van Engeland en Amerika?
over de wereld?

Van een neiging tot vrede met Sovjet-Rus-
land is bij de geallieerden geen sprake.

Half December kon men in de bladen o.m.
lezen: „Lloyd George heeft in het Lagerhuis
over de vrepescontenatie meegedeeld, dat er
belangrijke besprekingen zijn gehouden over
den toestand in Rusland.“

Nauwgezet is nagegaan over dit punt,
evenals over alle andere aangelegenheden, zijn
de Bondgenooten het volkomen eens geworden.
De besluiten inzake Rusland kloppen volkomen
met de politiek, die reeds aan het Lagerhuis
is uiteengezet.

De „Daily News“ trekt uit de beantwoording
der vragen de volgende conclusies:

1e. Wij streven niet naar een vrede met
Sovjet-Rusland.

2e. Als de Bolsjewisten vrede wensen te
sluiten, hebben zij zich te wenden tot Denikin.

De „Daily News“ heeft geen ongelijk gehad.
Een dag na dit bericht las men:

In het Lagerhuis deelde Harmsworth in
antwoord op een vraag mede, dat de Britsche
vertegenwoordiger te Kopenhagen een brief
van Litwinof had ontvangen, maar daar hij
niet gemachtigd was, mededeelingen van die
zijde in ontvangst te nemen, was het schrijven
teruggestuurd zonder geopend te zijn.

In antwoord op een nadere vraag betreffende
deze handelwijze, het beletten van de ontvangst
van bolsjewistische vredesvoorstellen zeide
Lloyd George: Als de bolsjewiki vrede wensen te
sluiten, moeten zij vrede sluiten met de
lieden met wie zij oorlog voeren, namelijk
met Denikin, Koltsjak en andere troepen-
machten. Zij moeten eerst den onderlingen
vrede tot stand brengen. (Toelichtingen).

De Fransche Minister President is van de
zelfde meening als deelnemer aan de Parijsche
conferentie, waarover Lloyd George uitsluitel-
gaf in het Lagerhuis.

Op 23 Dec. werd uit Parijs gemeld:
In de Kamer heeft Clemenceau een verklaring
afgelegd betreffende zijn bezoek aan Londen.
Ten aanzien van de Oostersche kwestie
is de grondslag voor een bevredigende over-
eenkomst gelegd. Het vraagstuk betreffende
Constantinopel is nog onopgelost. De moge-
lijkheid bestaat dat ten opzichte van de kwestie